

2012:25

Interpellation av Karin Rågsjö (V) om högst biståndstid sedan 1980

Dnr 325-912/2012

Biståndstiden för ekonomiskt bistånd är nu den högsta som har uppmätts i staden sedan mätningarna började 1980. År 2011 hade hushållen i genomsnitt ekonomiskt bistånd i 7,0 månader, en ökning med 0,1 månader sedan 2010. Under året hade 40 procent av biståndshushållen behov av ekonomiskt bistånd i 10-12 månader. Bara 24 procent hade kortvarigt behov. Det är den lägsta uppmätta andel hushåll med behov 1-2 månader sedan 1990. Biståndstiderna har i ett längre perspektiv ökat relativt kontinuerligt, vilket gör det alltmer angeläget att noga analysera orsakerna och föreslå generella åtgärder på nationell nivå.

Biståndstiden är något längre i ytterstaden än i innerstaden. Inte oväntat är biståndstagandet lägst i innerstaden. Mindre än 1 procent i Kungsholmen, Östermalm och Norrmalm fick ekonomiskt bistånd 2011 jämfört med 11 procent i Rinkeby-Kista, ca 10 procent i Spånga-Tensta och ca 8 procent i Skärholmen. Skillnaderna speglar ojämlikheten i staden.

Även om det nu är lägst nivå på biståndstagandet sedan 1982 är det mycket bekymmersamt för de som är kvar. Normerna är inte anpassade för ett mycket långvarigt biståndsbehov. Försörjningsstöd är tänkt som ett yttersta skyddsnät, när alla andra utvägar är uttömda, men fungerar idag alltmer som det enda skyddsnätet, i takt med att a-kassa och sjukförsäkring försämrats. Drygt 4 670 av biståndshushållen eller 26 procent hade 2011 haft bistånd fem år i följd. Av dessa hade 3 170 hushåll haft långvarigt biståndsbehov, mellan 49 och 60 biståndsmånader, under de fem åren. Andelen hushåll med mycket långvarigt behov är dessutom snett fördelad i staden, med störst andel i ytterstaden och minst i innerstaden.

Att många blir kvar länge som biståndstagare visar att det finns strukturella fel. En ökad andel, 62 procent, har någon gång under året fått bistånd av arbetslöshetsrelaterade skäl. Det är inte förvånande när bara en tredjedel av de arbetslösa har rätt till a-kassa. Unga och nyanlända invandrare har särskilt

svårt att kvalificera sig. Även de som någon gång under året hade bistånd på grund av sociala/medicinska skäl, 23 procent, eller sjukskrivning, 24 procent, har ökat jämfört med 2010. Försämringar i sjukförsäkringen torde vara en bidragande orsak.

Källa: Statistik om Stockholm, Sociala förhållanden, Ekonomiskt bistånd samt introduktionsersättning 2011.

Mot bakgrund av ovanstående vill jag ställa följande frågor till ansvarigt borgarråd:

1. Hur ser du på att biståndstiden nu är den högsta som har uppnåtts i staden?
2. Är du beredd att låta analysera orsakerna till allt fler har långvarigt biståndsbehov?
3. Är du beredd att verka för att fler biståndstagare ska få generella socialförsäkringar?
4. Är du beredd att se över normerna för hushåll mycket långvariga biståndshushåll?

Stockholm den 4 juni 2012

Karin Rågsjö